

„Temérdek ember van a földön és engem mégis hozzád sodort a sors. Temérdek lehetőség közül választhattam, de én mégis melletted döntöttem. Temérdekszer elhagyhattalak volna, de soha nem tudtam. Temérdek útra letérhettem volna, de csak feléd tartottam. Temérdekszer gyűlöltelek, de még többször szerettelek, és te viszont szeretted.

Hideg szürke kövedet bámulva, kiszáradt szemmel meredek arany betűkkel írt nevedre. Csak ennyi maradt belőled. Életedből könyvet írhatnának, élményeinkből száz filmet forgathatnának, ezer verset költhetnének és még annyi képet festhetnének, de nem. Életed már csak két szám közt egy kötőjel.

A sok emlék, ami nekem napok óta hosszú merengések, éjjeli virrasztások, nappali kiszáradt szemes bambulások alapja, már csak egy kötőjel. Keservesen próbálok mindenre visszaemlékezni, minden egyes percet felidézni, de csak könnyeket hoznak a szemembe, örömet nem. Itt hagytál! Por lettél!

Por megint, én pedig itt maradtam egyedül... ezekkel az idegenekkel, akik egymásnak adják át a vállam és veregetnek, ölelgetnek, csókolgatnak. Azt mondják, részvétük, azt mondják, sajnálják, de mit tudnak? Mond meg, mit tudnak rólad? Semmit! Én megszakadok az emlékek súlya alatt és te pedig itt hagytál! Elveszve! Te voltál csak, senki más. Nem is kellett más. Most sem kell, hisz kis dombodon zöldellő fű maradtál, egy épp hogy csak kinőtt virág és egy teljes szerelmi vallomás: én.

Lábam földbe gyökerezett, csak állok fekete varjúként és káromok fölötted. Káromok, levegőt nem kapok, fuldoklom, üres vagyok, éreznék, de soha többé nem lehet, visszahívnálak, de nem tehetem!

Nézd csak meg, örültnek néznek, hogy kiabálok veled, azt hiszik nem hallod, azt hiszik megbolondultam és már gondolkoznak, hogy melyik intézet lenne jó nekem. Látod, nem tudják, mit érzek, nem tudják, mit sajnálnak, nem értenek érted?

Térdre rogyok fájdalom alatt. Itt akarok maradni örökké füves sírodon, itt alhatok, itt élhetek, itt játszhatunk. Csak ne vess rám még egyszer! Kérlek! Csak még egyszer ne vess...” – szemeit marták már a könnyek és az egy helyre bambulás, toroka fáj a fojtott kiabálás és a zokogás miatt.

A papírokból már rég felnézett, tegnap este írta a beszédet, az egészet gondosan el is gyakorolta, de most a felénél abbahagyta az olvasást.

Végre sikerült kipislognia a homályt és észrevette, hogy a feketébe öltözött emberek megrökönyödve és sajnálattal az arcukon nézik őt, mintha még várnának valamire tőle, egy nagy befejezésre, egy ájulásra egy összeomlásra. Direkt ezért írta a jegyzetet tegnap este, hogy ne kalandozzon el és akkor az erősség látszatát megőrizve állhatott volna ki, de nem sikerült.

Félelem rázta át. Ezek az emberek most már tudják a gyengéjét. Zavartan pillantott körbe még egyszer a gyászoló tömegben. „Csak még egyszer nevetnél, és nem félnék egyedül...” – suttogta maga elé. Hátulról a pap óvatosan megfogta a könyökét és egy szánakozó tekintet kíséretében, lesegítette az emelvényről. Megijedt.

Kitépte a karját és sikolyra nyitotta a száját. Rohanni szeretett volna, eltűnni ezektől az idegen rokonoktól, de lába nem mozdult, hang nem jött ki a torkán, ugyanis abban a pillanatban a pap válla mögött elnézve, egy alakot vett észre a sírdomb mellett. Egy alakot, akit három napja látott aludni egy fekete zsákban, de most ott állt a domb mellett, őt nézte és még egyszer, utoljára ránevetett.

